

[Albrechtsen]

Det har længe været en kendt sag, at ungdomsboligkvoten er for lille, og resultatet viser sig nu i en voldsom mangel på ungdomsboliger.

Ifølge Politiken den 17. juli 1985 har næsten 90 pct. af alle ansøgere til kollegieværelse i København fået afslag, svarende til at 1.955 ud af 2.180 ansøgere er blevet afvist. I Århus står 1.600 på venteliste, i Odense 900. Antallet af afviste er steget med knap 30 pct. siden sidste år, og det må alvorligt frygtes, at mange unge ganske enkelt må opgive at komme i gang med uddannelsen, fordi de ikke kan skaffe sig en bolig.

Ifølge Aarhus Stiftstidende den 16. juli 1985 er ventelisten den største nogen sinde, og til de 1.600 på ventelisten vil der i den kommende tid kun kunne fremskaffes ca. 150 boliger. Det fremgår af oplysningerne, at det er håbløst for de unge at finde ledige udlejningsboliger på det private marked.

Situationen skal også sammenholdes med oplysningen i Land og Folk den 17. juli 1985 om, at der i København i 1985 kun opføres 100 nye ungdomsboliger.

Det er jo ikke mindst ministerens og regeringens ansvar, at det er kommet så vidt, men man må dog forvente, at den stærkt forværrede situation nu kan få ministeren til at foretage sig noget. Der er dels behov for en helt akut indsats her i sommeren 1985, dels behov for en mere permanent løsning gennem en kraftig forhøjelse af ungdomsboligkvoten. Den tidligere af ministeren foreslåede forhøjelse på 500 enheder vil være helt utilstrækkelig i 1986.

Svar (22/7 85):

Boligministeren (Bollmann):

Regeringen er meget opmærksom på den store mangel på boligmuligheder for unge. Selv om der gennem de senere år er sket en meget betydelig tilvækst af statsstøttede ungdomsboliger, er dette kun én ud af flere boligformer. Jeg har derfor netop her op til studieårets begyndelse, hvor presset på boligmarkedet er størst, taget initiativ til en oplysningskampagne på landsplan med det formål at fremskaffe flere private værelser til unge.

Boligstyrelsen har endvidere ved cirkulæreskrivelse af 19. marts 1985 til samtlige kommunalbestyrelser peget på de muligheder, der vil kunne ligge i oprettelsen af en

kommunal formidling af tilbud om udlejning af private værelser. Formålet har også været at fremme udbuddet af private værelser til unge.

Jeg har, som det fremgår, fundet det nødvendigt med alternative initiativer for at fremskaffe flere boliger til unge. Baggrunden herfor har været, at det under hensyntagen til regeringens samlede økonomiske politik ikke vil være muligt at forøge ungdomsboligkvoten med flere værelsesenheder end allerede foreslået af regeringen, fra 2.000 værelsesenheder i 1985 til 2.500 værelsesenheder i 1986.

Spm. nr. S 1461

Til *boligministeren* (18/7 85) af:

Albrechtsen (VS):

»Kan ministeren give et skøn over, hvor mange unge der her i 1985 må opgive at påbegynde en uddannelse, fordi de ikke kan skaffe sig tag over hovedet i de store uddannelsesbyer?«

Begrundelse

Ifølge oplysninger i dagspressen står tusindvis af unge i dag i kø for at få noget at bo i i København, Århus eller Odense, og da der er ringe udsigt til, at det lykkes for ret mange af dem at skaffe sig en bolig, så de kan starte på deres uddannelse efter sommerferien, kan det altså forudses, at en del helt på opgive at komme i gang.

Resultatet vil vel i de fleste tilfælde være, at de unge så må stille sig op i køen af arbejdsløse i deres hjemby.

Dette er hverken acceptabelt for de unge eller for samfundet, og det er da især helt uacceptabelt, fordi problemerne kunne løses – og for længst kunne have været løst, om regeringen havde lyttet til de forslag om mere ungdomsboligbyggeri, som oppositionspartierne i de senere år har stillet.

Svar (22/7 85):

Boligministeren (Bollmann):

Boligministeriet er ikke i besiddelse af materiale, der gør det muligt at besvare spørgsmålet.

Jeg kan dog oplyse, at centralindstillingsudvalget for kollegier i hovedstadsområdet